سرمقاله

زیست مجازی؛ زندگی بر لبه تیغ!

ادامه از صفحه ۱

الهام آمرکاشی

– گزارهٔ فوق، عبارت صریح مشاور دبیر شورای عالی فضای مجازی است که بیست‌وپنجم مردادماه سال جاری منتشر شد.

اگرچه زیست مجازی، از جمله مسائل غیرقابل اجتناب است که درصدد بالایی از افراد جامعه را به خود درگیر کرده است که آشنایی با حقیقت فضای موجود -علی‌الخصوص در سنین نوجوانی و جوانی- از موضوعات قابل اهمیتی است که نیازمند فرهنگ‌سازی در بستر آموزش و ارتقاء آگاهی است.

در تعریف زیست مجازی آمده است: «زندگی در فضایی است که به واسطه فناوری‌های دیجیتال و اینترنت شکل گرفته و در آن تعاملات اجتماعی، فعالیت‌ها و تجربیات بشری به شدت تحت تأثیر بسترهای مجازی قرار گرفته‌اند و امروزه شبکه‌های اجتماعی، بازی‌های آنلاین و برنامه‌های ارتباطی، بخش عمده‌ای از زندگی روزمره افراد را تشکیل می‌دهند و بسیاری از مردم از این فضا برای برقراری ارتباط با دوستان، خانواده و جامعه استفاده می‌کنند».

به اعتبار مطالب مدون در این زمینه، «اما زیست مجازی چالش‌ها و معضلات خاص خود را نیز به همراه دارد. از جمله این معضلات می‌توان به کاهش ارتباطات رو در رو، افزول و مشکلات روانی ناشی از مقایسه‌های اجتماعی در فضای مجازی اشاره کرد. همچنین وابستگی بیش از حد به فناوری ممکن است منجر به از دست دادن مهارت‌های اجتماعی و تجربیات واقعی زندگی شود. در این فضا، حفظ تعادل بین زندگی واقعی و مجازی و مدیریت مناسب زمان مصرف شده در دنیای دیجیتال بسیار حائز اهمیت است تا بتوان از مزایای آن بهره‌برد و در عین حال از آسیب‌های احتمالی آن جلوگیری کرد».

در میان انبوه مطالب متفاوتی که در این خصوص وجود دارد، توجه به پارادگراف ذیل قابل اهمیت است:

«تفاوتی که زیست مجازی با زیست واقعی دارد در این است که افراد در این فضا همان گونه که می خواهند زندگی می کنند و خودآگاهی جدیدی از زندگی شان بروز می دهند.

تمایز اصلی در این گونه زندگی کردن تعریف متفاوت از زمان و مکان است. در زیست واقعی، زمان و مکان در قالب مشخصی است که پایه ارتباط انسان با این دو مقوله تعریف و ساخته می شود. اما زیست مجازی از محدودیت زمانی و مکانی فراتر می‌رود و انسان‌ها در هر شرایط زمانی و مکانی قادر به برقراری ارتباط هستند. این مفهوم همان از جاکندگی زمان و مکان است که در اندیشه‌های آنتونیو گیدنز مطرح می شود و معتقد است که از جاکندگی؛ کنده شدن روابط اجتماع از محیط های محلی همکنش و تجدید ساختار این محیط ها در راستای پهنه‌های نامحدود زمانی- مکانی است.

آغاز مفهوم زیست مجازی را می توان با تعریف «زندگی دوم» فلیپ روزدال یکی دانست. روزدال معتقد است که زندگی دوم یک بازی رایانه‌ای نیست بلکه جایی است که مردم آنگونه که می‌پندند زندگی می‌کنند، سرگرمی دارند و حتی به نحوی که دوست دارند، درآمد کسب می‌کنند. درواقع زندگی دوم بهترین محل برای کسانی است که از محیط اطرافشان خسته شده‌اند یا در شرایط بد آبوهایی، کاری و... زندگی می‌کنند. زندگی دوم دنیایی است که مطابق با میل افراد طراحی می شود. در واقع این همان دنیای مجازی است که افراد در آن می‌توانند شخصیت مورد نظر خود را بسازند. حال یک شخصیت جداگانه باشد یا شخصیتی با ویژگی‌های خودشان و مصداق بارز آن ساخت حساب کاربری در شبکه‌های اجتماعی است که حتی بعضی افراد با حساب‌های جعلی در این فضا فعالیت می‌کنند».

صرف‌نظر از اینکه عبارت فوق تا چه اندازه با دنیای شخصی هر فرد در فضای مجازی، سازگاری دارد یا خیر؛ توجه به این اصل که نمی‌توان فضای موجود را نادیده گرفت، از جمله مؤلفه‌های دارای پارامتر است که نیازمند ارتقاء آگاهی در نسل نوجوان جامعه است.

در این زمینه **محمدحسین عامری مهاباد- پژوهشگر و کارشناس رسانه**- معتقد است: «رسانه‌ها بیش از آنچه تصور کنید بر افکار و نحوه تصمیم‌گیری ما در امور مختلف تأثیر گذارند» وی با بیان این مهم که کودکان در برابر اثرهای منفی رسانه‌های جمعی آسیب‌پذیرترند، مطرح می‌کند: «حضور در فضای مجازی و استفاده از ابزارها و امکانات متنوع آن برای خانواده و فرزندان امری اجتناب‌ناپذیر است. پس چه خوب است قبل از آنکه فرزندانمان را تنها و بدون آمادگی در این فضا رها کنیم، فرصت‌ها و تهدیدات فضای مجازی را بشناسیم» این پژوهشگر بر این امر تأکید دارد که «آموزش سواد رسانه به کودکان به رشد مهارت‌های شهروندی آنان کمک می‌کند؛ چرا که یاد می‌گیرند با دیدگران محترمانه گفت‌وگو کنند و والدین از طریق آموزش سواد رسانه‌ای به کودکان خود می‌توانند مطمئن شوند که درباره اعتقاداتشان آگاهانه تصمیم‌گیری می‌کنند و می‌دانند چطور موضوعات مختلف را بیان کنند» موارد مذکور، در حالی از جمله موضوعات قابل بررسی و رصد مستمر از سوی مربیان و مسئولان فرهنگی در این زمینه است که فرهنگ‌سازی و تمرکز برای استفاده صحیح از شبکه‌های متعدد اجتماعی، همچنان مغفول است و به نظر می‌رسد وقت آن رسیده تا گام ابتدایی برای اجرای این مهم در کشور از سوی نهادهای متولی برداشته شود و باید منتظر بود و دید می‌توان به جامعه‌ای با آینده‌ای به دور از خطرات فضای مجازی امیدوار بود یا خیر!

Elhamamerkashi@chmail.ir

جنگ هم خدمت پلیس را متوقف نکرد

کشف ۱۳ هزار میلیارد ریال کالای قاچاق در البرز

خانی نژاد- سردار حمید هداوند، فرمانده انتظامی البرز با کشف بیش از پنج میلیون قلم کالای قاچاق به ارزش ۱۳ هزار میلیارد ریال طی پنج ماه اخیر، گزارشی از عملکرد پنج‌ماهه پلیس با وجود شرایط جنگی در حوزه ها مختلف را اعلام کرد.

سردار هداوند روز یکشنبه ۲۵ مرداد ماه در نشست خبری که به مناسبت روز خبرنگار برگزار شد، از افزایش ۲۴ درصدی کشف سرقت و عملکرد پلیس در شرایط جنگی خبر داد.

مسئول نیروی انتظامی افزود: در این مدت با چند دوره درگیری و شرایط جنگی از جمله جنگ ۱۲ روزه و جنگ ۴۰ روزه مواجه بودیم که با وجود مشکلات بسیار همچنان فعالیت نیروی انتظامی پابرجاست.

او افزود: چند مقر انتظامی استان مورد اصابت موشک قرار گرفت و نیروها مجبور به جابه‌جایی شدند، اما با وجود همه کاستی‌ها، مأموریت‌های پلیس تا جای ممکن به خوبی انجام شد و اجازه ندادیم خدمت‌رسانی به مردم متوقف شود.

فرمانده انتظامی البرز، کشف سرقت را یکی از اولویت‌های ویژه پلیس در این مدت عنوان کرد و گفت طی پنج ماه اخیر، ۱۱ هزار و ۹۶ مورد کشف سرقت داشتیم که نسبت به مدت مشابه سال گذشته ۲۴ درصد افزایش داشته است.

سردار هداوند همچنین از کشف ۳۱۸ مورد جرائم جنایی با رشد یک درصدی و اجرای طرح دستگیری ملاخران با نتیجه دستگیری ۳۸۸ سارق و ۳۲ ملاخر خبر داد.

سردار هداوند در بخش دیگری از سخنان خود به عملکرد پلیس در حوزه قاچاق پرداخت و اعلام کرد از ابتدای سال تاکنون پنج میلیون قلم کالای قاچاق به ارزش بیش از ۱۳ هزار میلیارد ریال در استان کشف و ضبط شده است.

او جزئیات بیشتری از توقیفی‌ها را که داد که شامل نوع خودرو تعداد توقیف، خودروهای حامل کالای قاچاق ۱۴۲ دستگاه

خودروهای شوتی ۳۸ دستگاه، خودروهای لوکس قاچاق ۱۱ دستگاه، موتورسیکلت قاچاق ۲۴ دستگاه می باشد که در مجموع ۳۴۵ پرونده کالای قاچاق تشکیل و ۵۳۷ نفر در این خصوص دستگیر شده‌اند.

سردار انتظامی استان البرز خاطر نشان کرد: پلیس اطلاعات استان در این پنج ماه عملکرد قابل توجهی داشته است که ۶۶ قبضه سلاح جنگی و ۸۴ قبضه سلاح شکاری، در مجموع ۱۵۰ قبضه سلاح کشف و ۶۰ نفر از اراذل و اوباش سطح‌جار استان دستگیر شدند.

او با اشاره به استان البرز و شرایط ترافیکی آن که مسیر ارتباطی ۱۴ استان و شهر است آمار تصادفات را که منجر به مرگ شده اند یک درصد اعلام کرده و ۹۲۳ هزار و ۳۹۸ مورد اعمال قانون توسط پلیس راهور انجام شده است.

در بخش خدمات پلیس فتا نیز اشاره کرد که در این مدت موفق به اپهدام سه باند کلاهبرداری فیشینگ و اسکیمر شده و هفت نفر دستگیر شدند.

سردار هداوند گفت ۷۰۴ مورد انواع جرائم رایانه‌ای کشف و ۳۰۰ شاکی شناسایی شدند، ارزش ریالی کلاهبرداری‌ها حدود ۸۰ میلیارد ریال برآورد شده است.

فرمانده انتظامی البرز با اشاره به عملکرد پلیس مبارزه با مواد مخدر گفت: در این مدت ۲۰۵۰ کیلوگرم انواع مواد مخدر صنعتی و سنتی کشف و ۱۲ باند توزیع و انتقال منهدم شده است.

او افزود: ۲۳۸۷ نفر قاچاقچی و خرده‌فروش دستگیر و ۲۷۸۵ معتاد متجاهر از سطح شهر جمع‌آوری و به مراکز ماده ۱۶ منتقل شدند.

سردار هداوند در پایان با تقدیر از همکاری اصحاب رسانه با پلیس البرز گفت: اخبار و اطلاعات باید در زمان مناسب به اطلاع مردم برسد تا مسئولان نسبت به رفع مشکلات اقدام کنند خبرنگاران واسط میان مردم و مسئولان هستند و روایت‌های رسانه‌ها از عملکرد پلیس، عمدتا با صحت و بدون بغض و کینه بوده که به پیشرفت کار پلیس کمک کرده است.

پیام آشنا از چالش‌های زمین و طرح هادی در روستاهای طالقان گزارش می‌دهد

قفل زمین بر آینده روستاهای طالقان

مهدی آهنگری- محدودیت‌های طرح هادی، ضوابط حوضه آبریز سد طالقان و دشواری‌های ساختوساز، سال‌هاست به یکی از چالش‌های توسعه روستاهای طالقان تبدیل شده است؛ مسئله‌ای که از یک سو با ضرورت حفاظت از منابع آب و اراضی طبیعی گره خورده و از سوی دیگر، تأمین مسکن، ماندگاری جمعیت بومی و رونق اقتصادی روستاها را تحت تأثیر قرار داده است. طالقان شهرستانی با ظرفیت‌های طبیعی و گردشگری قابل توجه است، اما همین ویژگی‌ها ضرورت رعایت ضوابط زیست‌محیطی و آبی را در آن افزایش داده است. قرار گرفتن بخش مهمی از روستاهای شهرستان در حوضه آبریز سد طالقان، باعث شده توسعه کالبدی و ساخت‌وساز در منطقه تابع محدودیت‌ها و ضوابط خاصی باشد. اصل حفاظت از منابع آب و محیط‌زیست محل مناقشه نیست؛ مسئله اینجاست که چگونه می‌توان میان این ضرورت و نیاز واقعی مردم به مسکن و توسعه روستاها تعادل برقرار کرد؟

طرح هادی؛ وقتی محدوده از نیاز روستا عقب می‌ماند

طرح هادی قرار است چارچوب توسعه و ساماندهی روستا را مشخص کند، اما زمانی که محدوده یک روستا با نیازهای جدید جمعیتی، مسکن، معابر و زیرساخت‌ها هماهنگ نباشد، خود طرح می‌تواند به یکی از مهم‌ترین مطالبات مردم تبدیل شود. این موضوع تازه نیست. در سال ۱۴۰۱، ملاک جمعیت آماری مورد استفاده برای بازنگری طرح‌های هادی روستایی طالقان از آمار زمستانه به آمار تابستانه تغییر کرد؛ موضوعی که نشان‌دهنده شرایط خاص جمعیتی شهرستان و تفاوت قابل توجه جمعیت ساکن در فصل‌های مختلف بود. در همان سال نیز موضوع مشکلات طرح‌های هادی طالقان و ضرورت بازنگری آنها و همچنین تأمین زمین برای جوانان شهرستان در سطح بنیاد مسکن مطرح شد. استمرار این مطالبه در سال‌های بعد نیز نشان می‌دهد مسئله زمین و محدوده توسعه روستاها همچنان برای طالقان تعیین‌کننده است. در شهریور ۱۴۰۳ نیز علی حدادی، نماینده مردم سه‌لوجه‌لاغ، نظرآباد، طالقان و چهارباغ در مجلس شورای اسلامی، بر ضرورت اصلاح طرح‌های هادی روستاهای طالقان تأکید کرد و خواستار اصلاح این طرح‌ها برای رفع دغدغه‌های مردم شد. فرمانداری طالقان نیز در سال‌های اخیر بازنگری طرح‌های هادی و رفع موانع توسعه روستاها را در دستور کار داشته است. در سال ۱۴۰۴، موضوع بازنگری طرح هادی روستای هشان و همچنین اصلاح محدوده و ضوابط توسعه در بخش‌های مختلف شهرستان در جلسات کارشناسی مورد بررسی قرار گرفت. این مجموعه اقدامات نشان می‌دهد مسئله، مخالفت با اصل طرح هادی نیست؛ بحث اصلی، تناسب این طرح‌ها با شرایط امروز روستاهاست.

قفل زمین چگونه شکل می‌گیرد؟

وقتی محدوده قابل ساخت روستا محدود باشد و همزمان بخشی از اراضی اطراف نیز به دلیل ضوابط حوضه آبریز، کاربری کشاورزی یا سایر محدودیت‌های قانونی امکان ساخت نداشته باشند، عرضه زمین دارای امکان ساخت کاهش پیدا می‌کند. در چنین شرایطی، جوانی که می‌خواهد در زادگاه خود خانه‌ای بسازد، با دو مانع هم‌زمان مواجه می‌شود: زمین قابل ساخت محدود و هزینه ساخت بالا. البته نمی‌توان افزایش قیمت زمین را تنها به طرح هادی نسبت داد. مولفه جغرافیایی، تقاضای گردشگری، سرمایه‌گذاری، دسترسی، کاربری زمین و شرایط عمومی اقتصاد نیز بر قیمت‌ها اثر گذارند. با این حال، محدود بودن عرضه زمین قابل ساخت می‌تواند یکی از عوامل مؤثر بر افزایش هزینه تأمین مسکن باشد. نتیجه این چرخه می‌تواند کاهش ساخت‌وساز و کاهش انگیزه سرمایه‌گذاری مولد در روستا باشد. حتی اگر تقاضا برای خرید ملک وجود داشته باشد، زمانی که خریدار نسبت به امکان ساخت یا بهره‌برداری قانونی از زمین اطمینان نداشته باشد، تصمیم برای سرمایه‌گذاری دشوارتر خواهد شد.

حوضه آبریز؛ حفاظت ضروری، توسعه متوازن

در سوی دیگر، نمی‌توان ضوابط حوضه آبریز سد طالقان را نادیده گرفت. منابع آبی منطقه اهمیت فراتر از محدوده شهرستان دارند و حفاظت از آنها یک ضرورت عمومی است. بنابراین توسعه طالقان نباید به قیمت تخریب منابع طبیعی، اراضی کشاورزی یا تهدید منابع آب دنبال شود. اما راه‌حل نیز نمی‌تواند صرفاً محدود کردن توسعه باشد. راه‌حل، تعیین دقیق محدوده‌هایی است که توسعه در آنها از نظر محیط‌زیستی، فنی و جمعیتی امکان‌پذیر باشد. در سال ۱۴۰۴، طرح هادی روستاهای آسکان، سفیدخانی و تاریان که در حوضه آبریز سد طالقان قرار دارند، پس از بررسی‌های کارشناسی به تصویب نهایی رسید. این اتفاق نشان می‌دهد امکان برنامه‌ریزی و تعیین تکلیف قانونی برای توسعه روستاهای واقع در حوضه آبریز وجود دارد.

همچنین در فرداد ۱۴۰۵، آخرین وضعیت اجرای طرح هادی روستاهای واقع در حوضه آبریز سد طالقان و چالش‌های توسعه و عمران این روستاها در سطح استانی مورد بررسی قرار گرفت. استمرار این جلسات نشان می‌دهد موضوع هنوز در حال طی مسیر کارشناسی و اجرایی است.

مسئله فقط زمین نیست

بر اساس سرشماری سال ۱۳۹۵، جمعیت شهرستان طالقان ۱۶ هزار و ۸۱۵ نفر بوده است. برای سال‌های پس از آن، آمار سرشماری جدید شهرستانی که امکان مقایسه مستقیم با این رقم را فراهم کند، در دسترس نیست؛ بنابراین نمی‌توان بدون سند رسمی، کاهش جمعیت سال‌های اخیر را با عدد مشخص به محدودیت‌های ساخت‌وساز نسبت داد. با این حال، رابطه میان مسکن و ماندگاری جمعیت روشن است. اگر جوان روستا نتواند در زادگاه خود زمین مناسب برای ساخت خانه پیدا کند یا فرایند ساخت‌وساز برای او بیش از توان اقتصادی‌اش هزینه و زمان ببرد، احتمال انتخاب شهرهای دیگر برای زندگی افزایش پیدا می‌کند. مهاجرت جوانان نیز فقط به معنای کاهش جمعیت نیست؛ کاهش نیروی جوان می‌تواند بر رونق کسب‌وکارهای محلی، فعالیت‌های اجتماعی، خدمات روستایی و آینده اقتصادی روستا اثر بگذارد. از سوی دیگر، اگر هدف، مهاجرت معکوس و بازگشت جمعیت است، نخست باید زیرساخت و امکان قانونی زندگی فراهم شود.

توسعه نه بی‌ضابطه، نه قفل‌شده

بازنگری طرح‌های هادی نباید به معنای گسترش بی‌ضابطه محدوده روستا و تبدیل اراضی کشاورزی و منابع طبیعی به عرصه ساخت‌وساز باشد. آنچه مورد نیاز است، توسعه حساب‌شده است. استفاده از ظرفیت اراضی درون بافت شناسایی زمین‌های بایر و کم‌استفاده، توسعه منطقی در امتداد بافت موجود و تعیین محدوده‌های جدید بر اساس مطالعات کارشناسی، در این میان، باید میان تأمین مسکن برای جمعیت بومی و ساخت‌وساز صرفاً با هدف سرمایه‌گذاری نیز تفاوت قائل شد. افزایش ساختمان به‌تنهایی به معنای حل مشکل مسکن جوانان نیست؛ آنچه اهمیت دارد، فراهم شدن امکان زندگی برای کسانی است که قرار است در این منطقه بمانند. طالقان اکنون بیش از هر چیز به یک نقشه راه روشن برای زمین و توسعه روستایی نیاز دارد؛ نقشه‌ای که در آن هم حفاظت از حوضه آبریز و اراضی طبیعی دیده شود، هم حقوق مالکانه مردم، هم تأمین مسکن جوانان و هم اقتصاد روستا. سؤال اصلی از دستگاه‌های متولی روشن است: کدام روستاها نیازمند بازنگری طرح هادی است، چه تعداد طرح در سال‌های اخیر بازنگری شده و برای تأمین زمین مورد نیاز جمعیت بومی چه برنامه‌ای وجود دارد؟ طالقان نه به توسعه بی‌ضابطه نیاز دارد و نه به قفل شدن ظرفیت‌های روستایی. اگر قرار است جوان طالقانی در زادگاه خود بماند، باید جایی برای ساختن آینده‌اش داشته باشد.

آگهی دعوت به مجمع عمومی عادی (نوبت اول)
موسسه غیر تجاری انجمن دفاع از حقوق شهروندی معلولین جسمی- حرکتی استان البرز
بشماره ثبت ۴۵۵۵، شناسه ملی ۱۴۰۰۹۰۴۷۰۳۰

بدینوسیله از کلیه اعضای محترم انجمن دفاع از حقوق شهروندی معلولین جسمی- حرکتی استان البرز دعوت بعمل می آید در مجمع عمومی عادی نوبت اول: رأس ساعت ۹ صبح روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۸ که در محل: سالن آمفی تئاتر فرهنگسرای کوثر به آدرس: کرج - بلوار هفت تیر - بعداز چهارراه مصباح - نرسیده به هفت تیر - جنب شهرداری منطقه دو - فرهنگسرای کوثر برگزار میگردد، شرکت نمایند.

دستور جلسه مجمع عمومی عادی:

۱. استماع گزارش هیات مدیره
۲. استماع گزارش بازرس
۳. شور و تصویب ترازنامه و بیلان مالی منتهی به دیماه سال ۱۴۰۴.
۴. انتخاب اعضای اصلی و علی البدل هیات مدیره.
۵. انتخاب اعضای اصلی و علی البدل بازرسان.
۶. تعیین حق عضویت سالانه.
۷. بررسی و تصویب یا رد پیشنهادهای هیئت مدیره.

« کارت عضویت انجمن را همراه داشته باشید »

هیئت مدیره انجمن دفاع از حقوق شهروندی
معلولین جسمی – حرکتی استان البرز